

XXX

XXX

13 To 501/2005-328

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 31. ledna 2006 o **odvolání obžalovaného** XXX

XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26.1.2005, č.j. 3 T 145/2004-241, takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu v celém rozsahu **zrušuje** a trestní stíhání obžalovaného pro trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona, jehož se měl dopustit tím,

že v XXX a na dalších přesně neustanovených místech téhož okresu jako policista Policie ČR, v období od XXX 1999 do XXX 2002 služebně zařazen ve funkci XXX tehdejšího Okresního úřadu vyšetřování Okresního ředitelství Policie ČR v Pardubicích a v období od 2002 do poloviny měsíce XXX roku 2002 ve funkci XXX Služby kriminální policie a vyšetřování Okresního ředitelství Policie ČR v Pardubicích při provádění úkonů trestního řízení směřujících k objasnění usmrcení nezletilého XXX nar. XXX k němuž došlo dne XXX 1999 v katastrálním území obce XXX okres Pardubice, v uvedené trestní věci evidované pod XXX poté, kdy usnesením datovaným XXX 1999 podle ustanovení § 159 odst. 1 tehdy platného trestního řádu trestní věc odložil, ponechal spis po dobu několika let ve své kanceláři a neodevzdal ho k dalšímu administrativnímu opatření a nezajistil řádné oznámení toto usnesení dotčeným osobám a neověřil si, zda bylo zákonným způsobem doručeno rodičům zemřelého nezletilého, ale předal toto usnesení matce nezletilého XXX, až dne XXX 2002, když v mezidobí došlo k promlčení trestního stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zákona, podezřelého XXX řidiče kombajnu, kterým byl nezletilý XXX zachycen,

se z důvodů uvedených v § 223 odst. 2 tr. řádu a § 172 odst. 2 písm. b) tr. řádu **zastavuje**, neboť o skutku obžalovaného již bylo rozhodnuto kázeňsky jeho nadřízeným a toto rozhodnutí lze považovat za postačující.

Odůvodnění

Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26.1.2005, č.j. 3T 145/2004-241, byl obžalovaný XXX odsouzen pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zákona spočívající v tom, že v období od XXX.1999 do poloviny měsíce XXX roku 2002 v XXX, okr. Pardubice, a na dalších přesně neustanovených místech téhož okresu jako policista Policie ČR, v období od XXX 1999 do XXX 2002 služebně zařazen ve funkci XXX tehdejšího Okresního úřadu vyšetřování Okresního ředitelství Policie ČR v Pardubicích a v období od XXX 2002 do poloviny měsíce XXX roku 2002 ve funkci XXX Služby kriminální policie a vyšetřování Okresního ředitelství Policie ČR v Pardubicích, pověřený prováděním úkonů trestního řízení směřujících k objasnění náhlého úmrtí nezletilého XXX nar. XXX, k němuž došlo dne XXX.1999 v katastrálním území obce XXX okres Pardubice, v uvedené trestní věci evidované pod XXX. XXX v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4, 5, 6 tehdy platného trestního řádu úmyslně s vědomím možných následků v období nejméně od začátku roku 2000 do poloviny měsíce XXX roku 2002 nečinil v trestní věci žádných úkonů, ačkoli byl srozuměn s těmi skutečnostmi, že tato jeho nečinnost může způsobit promlčení skutku podezřelé osoby a rovněž znemožňuje výkon práv poškozených, trestní věc vědomě neodůvodněně, pomíjejíc vyjádření nezletilého XXX nar. XXX, které řádně písemně nezadokumentoval a které odůvodňovalo spolu s dalšími písemnými materiály sdělení obvinění pachatel XXX nar. XXX s datem XXX.1999 podle ustanovení § 159 odst. 1 tehdy platného trestního řádu odložil, toto své rozhodnutí předal poškozené matce zesnulého nezletilého až dne XXX.2002, kdy v důsledku jeho jednání došlo k promlčení trestního stíhání skutku XXX a k závažnému zásahu do práv poškozených garantovaných ustanovením čl. 36 Listiny základních práv a svobod a ustanoveními trestního řádu.

Za tento trestný čin mu byl uložen peněžitý trest ve výši 40.000,-- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v délce 6 měsíců. Poškozená XXX byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku Okresního soudu v Pardubicích podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání do výroku o vině. Podle něho došlo v průběhu řízení k závažnému porušení procesních předpisů a práva na obhajobu, když v usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo dostatečně, určitě a konkrétně vyjádřeno, v jakých skutečnostech je spatřováno naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu včetně jeho subjektivní stránky. Tak podle obžalovaného došlo k trestnímu stíhání v rozporu s ústavní zásadou stíhání jen ze zákonných důvodů. To pak mělo negativní dopad i na uplatnění práva na obhajobu obžalovaného.

Určité jednání, které by obžalovanému mohlo být vytknuto, spočívající v administrativním pochybení a nedoručení usnesení XXX pak bylo předmětem kázeňského řízení a pravomocným rozhodnutím ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Pardubice ze dne XXX (na č.l. 224 spisu) byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest, který již vykonal. Obžalovaný byl tedy postižen pro přestupek, jehož skutkový popis se překrývá s popisem skutku v napadeném rozsudku. Trestnímu stíhání pro stejné jednání pak brání ustanovení čl. 4/1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochranně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/92 Sb., když její uplatnění je vykládáno shodně i v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 11 Tdo 738/2003.

Podle obžalovaného nebylo prokázáno, že by věc podezřelého úmrtí nezletilého XXX odložil nedůvodně, když obžalovaný stále zůstává přesvědčen, že takový postup plně odpovídal objektivnímu stavu. Nesouhlasí s tím, že by nezohlednil vyjádření nezletilého XXX který tehdy neuváděl ty okolnosti, které začal sdělovat teprve později. Při rozhovoru s poškozenou XXX XXX na počátku roku 2000 se obžalovaný pouze snažil dotyčnou ujistit, že pokud vyjdou najevo nové skutečnosti, pak se bude policie věcí zabývat, přesný průběh setkání si však obžalovaný již v podrobnostech nevybavuje. Ani sama svědkyně XXX však nebyla schopna popsat konkrétní okolnosti zcela přesně, o čemž svědčí údaj o patnáctidenní lhůtě. Ani výpovědi svědků XXX nelze pokládat za zcela přesné, např. vzhledem k tvrzení o údajné fotodokumentaci, která však ve spise zařazena nebyla.

Podle obžalovaného nebyla nijak prokázána subjektivní stránka směřující ke spáchání úmyslného trestného činu, ani to, že by obžalovaný jednal v úmyslu záměrně vydat nesprávné rozhodnutí. V odvolání proto navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a jeho trestní stíhání zastavil z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu. Poté, kdy předchozí rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ČR, navrhl obžalovaný, aby odvolací soud odstranil vadu vytknutou Nejvyšším soudem a upravil popis skutku ve výrokové části tak, aby odpovídal skutkovým závěrům vyjádřeným po doplněném dokazování v odůvodnění zrušeného rozhodnutí a aby rozhodl stejně jako v usnesení ze dne 3.5.2005, sp. zn. 13 To 123/2005, kterým napadený rozsudek podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu zrušil a trestní stíhání obžalovaného zastavil z důvodů uvedených v § 223 odst. 2 a § 172 odst. 2 písm. b) tr. řádu.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Protože odvolání obžalovaného bylo zaměřeno do výroku o vině, musel odvolací soud přezkoumat všechny výroky napadeného rozsudku i řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Následně pak dospěl k těmto závěrům.

I přes výhrady týkající se vymezení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání a v podané obžalobě, kde došlo k určité změně, dospěl odvolací soud k závěru, že skutek, pro který bylo stíhání vedeno, zejména pokud šlo o podstatu jednání a způsobeného následku, byl vymezen dostatečně určitě, aby nalézací soud mohl ve věci jednat a rozhodnout. Přes určité rozdíly mezi zmíněným usnesením a podanou obžalobou a pozdějším rozsudkem zůstala zachována totožnost skutku, přičemž trestní stíhání se týkalo jednání a případné nečinnosti obžalovaného jako policisty v určené funkci při plnění konkrétního úkolu týkajícího se prošetřování násilného usmrcení nezletilého. XXX

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo provedeno obsáhlé dokazování zaměřené na objasnění všech relevantních okolností týkajících se činnosti obžalovaného při prošetřování uvedené věci. Odvolací soud nezjistil, že by v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, došlo k podstatným vadám, které by mohly být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku nebo jeho částí, a jež by znamenaly významné porušení ustanovení zabezpečujících objasnění věci nebo uplatnění práva na obhajobu. Přesto odvolací soud dospěl k závěru, že určité skutkové závěry, zejména pokud se týkaly vymezení subjektivní stránky jednání obžalovaného, které nalézací soud posoudil jako úmyslný trestný čin, nelze pokládat za zcela přesvědčivé, proto se rozhodl některé důkazy zopakovat a znovu vyslechnout obžalovaného se zaměřením na bližší objasnění subjektivní stránky jeho jednání.

Podle napadeného rozsudku obžalovaný jako veřejný činitel nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci, přičemž takto měl jednat v úmyslu způsobit jinému škodu a jinému neoprávněný prospěch. V podstatě měl zvýhodnit podezřelého XXX XXX, jemuž nebylo sděleno obvinění a u něhož došlo k promlčení trestního stíhání pro trestný čin podle § 224 odst. 1 tr. zákona, a zároveň měl obžalovaný způsobit újmu poškozeným právě tím, že došlo k promlčení trestního stíhání pachatele trestného činu, jímž měli být poškozeni.

Se závěry nalézacího soudu, podle něhož obžalovaný jednal v nepřímém úmyslu ve smyslu § 4 písm. b) tr. zákona, se však odvolací soud neztotožnil a po doplněném dokazování dospěl k závěru, že v jednání obžalovaného by bylo možné spatřovat nejvýše nedbalost, a v úvahu by přicházelo posoudit jeho jednání pouze jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona. V provedeném řízení nebyl zjištěn u obžalovaného žádný motiv ani pohnutka směřující k tomu, aby cíleně postupoval ve prospěch podezřelého řidiče kombajnu XXX se záměrem způsobit promlčení jeho trestního stíhání. Z úředního záznamu zpracovaného policistou Obvodního oddělení Policie ČR v XXX, kam bylo prvotně oznámeno pohřešování nezletilého XXX vyplývá, že už při prvotním šetření ještě předtím, než byl na místo přivolán výjezd z Okresního ředitelství PČR v Pardubicích, bylo prováděno šetření ke zjištění relevantních okolností týkajících se pohybu pohřešovaného XXX, to bylo prováděno i v rodině XXX a XXX včetně požadování vysvětlení od XXX nar. XXX, jež se měl pohybovat ve společnosti svého nezletilého bratra XXX. Tehdy nebylo zaznamenáno, že by nezletilý XXX měl k věci sdělovat nějaké významné skutečnosti. K vlastnímu postupu při šetření uvedené události byl vypracován plán operativně vyšetřovacích úkonů, v němž byly uloženy konkrétní úkoly nejen tehdejšímu vyšetřovateli, ale i složkám kriminální policie a příslušnému obvodnímu oddělení Policie ČR. Jestliže později vyšetřovatel rozhodl o odložení uvedené věci podle § 159 odst. 1 tr. řádu, šlo o postup ve věci, která byla šetřena i dalšími útvary policie, byla známa většímu počtu vyšších funkcionářů Policie ČR, kteří byli přítomni již při pátrání po nezletilém XXX, a postup obžalovaného při šetření dané věci bylo možné kdykoliv prověřit a i samotné rozhodnutí o odložení vyznačené v deníku vyšetřovacích spisů bylo možné ze strany nadřízených orgánů zkontrolovat.

Jako nepřesvědčivý se jeví závěr, že obžalovaný úmyslně přivodil promlčení trestního stíhání podezřelého XXX, když podle záznamu v deníku vyšetřovacích spisů byla věc vedena jako podezření z trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona, jemuž by odpovídala ve smyslu § 67 odst. 1 písm. c) tr. zákona promlčecí doba pěti let. Přitom po zjištění, že usnesení o odložení věci nebylo poškozené doručeno, sám obžalovaný toto usnesení osobně doručil, a to ještě dříve, než uplynula promlčecí doba ve vztahu k vykazovanému trestnému činu podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona. Změnu právní kvalifikace na trestný čin s kratší promlčecí dobou, k níž došlo až v řízení před soudem, nemohl obžalovaný nijak ovlivnit.

S ohledem na to, že obžalovaný nebyl schopen přesně určit, kdy byl vyhotoven úplný text čistopisu usnesení o odložení věci datovaného dnem XXX nebylo možné vyvodit zásadní závěry ani z výpovědi svědkyně XXX o tom, že při návštěvě v kanceláři obžalovaného na počátku XXX 2000 jí obžalovaný neinformoval o vydání tohoto rozhodnutí. Samotné poskytnutí zkreslené informace o stavu řízení mohlo být motivováno i snahou obžalovaného zakrýt administrativní nedostatky při práci se spisem.

Z důkazů provedených před nalézacím soudem a zopakovaných, případně doplněných před odvolacím soudem, nebylo možné dovodit, že by se postup obžalovaného při šetření věci do vydání rozhodnutí o odložení nějak vymykal běžnému postupu a odporoval plánu operativně vyšetřovacích úkonů schválenému ředitelem Okresního úřadu vyšetřování PČR v Pardubicích.

Pochybení obžalovaného bylo možné dovodit v tom, že nezajistil doručení usnesení o odložení věci rodičům usmrčeného XXX a že po vydání rozhodnutí o odložení ponechal spis po dobu několika let ve své kanceláři a neodevzdal ho k dalšímu administrativnímu opatření. Toto jeho jednání by bylo možné posoudit jako trestný čin maření úkonu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona, když jako veřejný činitel při výkonu své pravomoci z nedbalosti podstatně ztížil splnění důležitého úkolu, za který lze v posuzovaném případě považovat důsledné prověření všech okolností týkajících se usmrcení nezletilého XXX, za dodržení všech příslušných procesních ustanovení včetně práva poškozených pozůstalých dožadovat se přezkoumání rozhodnutí o odložení věci orgánem příslušným k rozhodnutí o stížnosti, při respektování zásad upravených v § 2 odst. 4 tr. řádu ukládajících co nejrychlejší projednávání trestních věcí s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod.

Při svém rozhodování byl odvolací soud vázán právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu, že postih obžalovaného pro kázeňský přestupek v dané věci nezakládá překážku pro jeho odsouzení ani vzhledem k výkladu čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochranně lidských práv a základních svobod, proto neměl důvod k zastavení trestního stíhání obžalovaného z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu. I když by tedy jednání obžalovaného mohlo být posouzeno jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona, musel vzít odvolací soud v úvahu skutečnost, že v zásadě za shodné jednání byl obžalovaný finančně postižen podle pravomocného kázeňského rozhodnutí ředitele PČR OR Pardubice snížením funkčního platu o 10% na dobu tří měsíců. Pokud by byl nyní obžalovanému ukládán za méně závažný nedbalostní trestný čin podle § 159 odst. 1 tr. zákona peněžitý trest v nižší výměře, než jaký byl uložen v napadeném rozsudku, jednalo by se o postih plně srovnatelný s výměrou uloženého kázeňského trestu. Za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že kázeňské rozhodnutí lze v daném případě považovat za postačující a že není nezbytné ukládat obžalovanému další trest. Za podmínek uvedených v § 172 odst. 2 písm. b) tr. řádu proto po zrušení napadeného rozsudku odvolací soud rozhodl ve věci tak, že trestní stíhání obžalovaného pro skutek uvedený v obžalobě zastavil, když o tomtéž skutku již bylo rozhodnuto kázeňsky a toto rozhodnutí lze považovat za postačující. Přitom vzal v úvahu i velmi dobré hodnocení obžalovaného ze strany XXX i od předchozích nadřízených obžalovaného. S ohledem na obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24.11.2005, sp. zn. 7 Tdo 1241/2005, jímž bylo vytknuto pochybení týkající se nesouladu popisu skutku ve výrokové části rozhodnutí se závěry vyvozenými v odůvodnění předchozího usnesení, upravil odvolací soud popis skutku ve výroku nového rozhodnutí tak, aby

odpovídal skutkovým zjištěním učiněným na podkladě doplněného dokazování, které odůvodnily změnu právního posouzení jednání obžalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k navrácení dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen pod dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Obžalovaný má právo do 3 dnů od oznámení usnesení prohlásit, že na projednání věci trvá.

V Pardubicích dne 31. ledna 2006

JUDr. Aleš Holík, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Tereza Šedová

Šedová

